దయ్యాన్ని పట్టిన మనిషి

- కె.ఆర్.కె. మోహన్

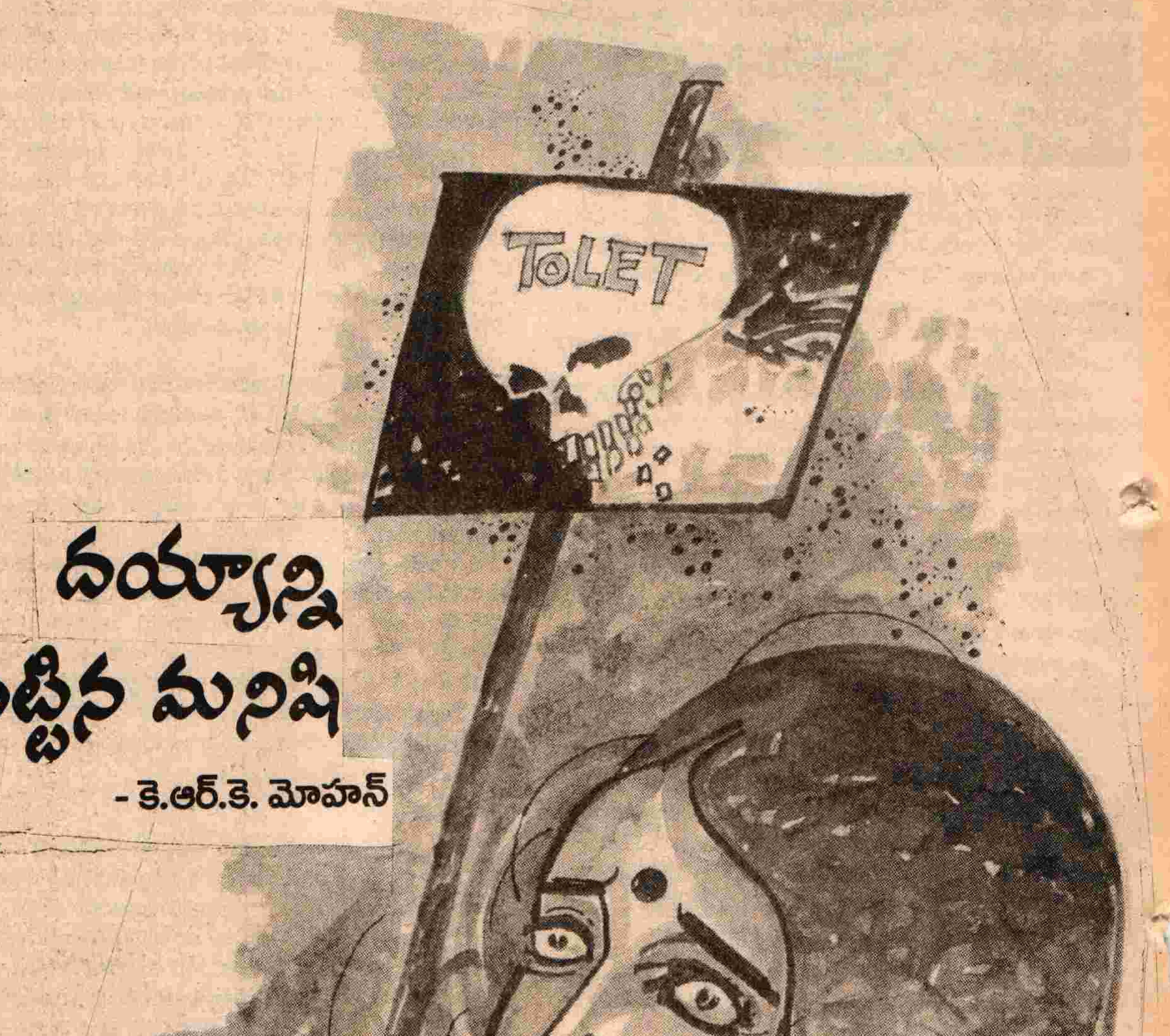

"ఒరేయ్... ఇల్లంటే మీ ఇంటిలాగా ఉండాలిరా. ఇంతపెద్ద సిటీలో ఆఫీసుకి ఇంత దగ్గర్లో ఇల్లు దొరకడం ఎంత అదృష్టంరా! బస్సుకి పైసా ఖర్చు పెట్టాల్సింది లేదు. సైకిల్ తొక్కే ఆయాసం కూడా లేదు. గుమ్మంలో నుంచుని మీ ఆవిడ గట్టిగా కేకేసిందంటే, నీ సీటుకి వచ్చి వినిపిస్తుంది" అంటూ సుబ్బారావు ఇంటిని చూసి మరీ మరీ మురిసిపోసాగాడు మురళి.

"అబ్బబ్బ... మరీ అంతగా పొగడకురా దిష్టి తగిలేను. నీ దిష్టి తగిలి మా ఇంటాయన ఇల్లు ఖాళీ చేయమన్నాడంటే నీ ప్రాణానికి ఉసూరుమని ఏడవవలసి వస్తుంది" అన్నాడు సుబ్బారావు నవ్వుతూ.

"మరి నా దిష్టి తగలకుండా ఉండాలంటే, నీ ఇంటికి దగ్గరే ముందో, వెనకో, పక్కలనో నాకు కూడా ఒక ఇల్లు చూడు" అన్నాడు మురళి నవ్వుతూనే.

"నే నేమైనా చూడనన్నానా... నాతో చెప్పకుండానే, ఆఫీసులో కొత్త పోస్టులో జాయిన్ అవకుండానే, కొంపలు మునిగినట్లు ముందే ఇల్లు చూసుకుని మరీ ఊరికి వచ్చావు కదురా నాయనా! నేనేం చేయను" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"అవునురా... పొరపాటే జరిగిపోయింది. ఈ ఊరికి బదిలీ అవగానే మా బావమరదికి ఇల్లు చూడమని ఉత్తరం రాశాను. వారం తిరక్కుండానే ఇల్లు చూసి, నా తరఫున అడ్వాన్స్ ఇచ్చి ఖాయం చేసుకుని మరీ ఉత్తరం రాశాడు. ముందు ఏదో ఇల్లంటూ చూసుకుని అందులో వాలితే అవసరమైతే ఆ తర్వాత మారవచ్చు ననుకున్నాను. అందుకే ఒకేసారి సతీ, సుత, సామాను సమేతంగా వచ్చేశాను" అన్నాడు మురళి.

"అది సరే. ఇప్పుడు నువ్వున్న ఇల్లు బాగా లేదా?" అని అడిగాడు సుబ్బారావు.

'రాజును చూసిన కళ్లతో మొగుణ్ని చూస్తే మొత్త బుద్ధయింది అంటారు చూడు. నీ ఇల్లు చూడనంతవరకూ మా ఇల్లు బాగానే ఉంది. నీ ఇల్లు చూశాక అన్నీ ఇబ్బందులే కనిపిస్తున్నాయి.'

"ఏమిటా ఇబ్బందులు?"

'ఆఫీసుకి, మా ఇంటికి నాలుగు మైళ్ల దూరం. రాను పోను బస్సులకి ఖర్చు. ఆ బస్సుల కోసం కూడా రోజా శవజాగరణ. పైగా ఏ వస్తువు కావల సినా మైలు దూరం పోవాలి. వాటి కోసం మళ్లీ రిక్షా ఖర్చు. ఇవన్నీ కలుపుకుంటే ఆ డబ్బుకి బహుశా ఈ ప్రాంతలోనే నీలాగే మంచి ఇల్లు దొరకవచ్చు' అన్నాడు మురళి.

"నువ్వు చెప్పింది నిజమే. ఈ విషయం దృష్టిలో ఉంచుకుంటాను. ఈసారి మా దగ్గర్లో మంచి ఇల్లేదైనా ఖాళీ అయితే నీకు తప్పక చెప్తాను. మా ఆవిడతో కూడా చెప్తాను. అసలు నీకు ప్రాప్తం లేకపోయింది కానీ, మొన్ననే మా ఎదురిల్లు ఖాళీ అయిందిరా. నిన్ననే కొత్త వాళ్లు దిగారు. మా ఇంటిని చూసే ఇంత మురిసి పోతున్నావు. ఆ ఇల్లు చూసుంటే అన్నం మానేసి అక్కడే కూర్చుండి పోయేవాడివి. కాస్తంత ముందు చెప్పి ఉంటే నీకు తప్పక ఇప్పించి ఉండేవాడిని. ఆ ఇంటాయన కూడా మహామంచివాడు. ఏమి ఇల్లురా అది" అంటూ ఊరించసాగాడు సుబ్బారావు.

ఆ మాటలు వింటుంటే మురళికి మతి పోయినంత పనయింది. తన నోటి ముందున్న సిద్ధాన్నాన్ని ఎవరో తన్నుకు పోయినట్లు అనిపిం చింది. బుర్ర వేడెక్కిపోయింది. సుబ్బారావు డాబా మీద నుంచి ఆ ఇంటిని చూశాడు. ఇల్లు చిన్నదే కాని ఎంతో అందంగా ఉంది. చుట్టూ చిన్న కాంపౌండ్, మధ్యన ఆర్.సి.సి.ఇల్లు అందమైన రంగులతో కలకలలాడుతోంది. ఆ ఇంటి రూపు రేఖలు చూసినా, కాంపౌండ్‌లో పెద్ద చెట్లు లేకుండా చిన్న చిన్న పూలమొక్కలు చూసినా ఆ ఇంటిని కట్టి ఎక్కువ కాలం కాలేదనిపిస్తోంది. బయట నుంచి చూస్తేనే ఇంటి లోపల కూడా ఎంతో అందంగా, సౌకర్యంగా ఉంటుందనిపిస్తోంది. దానిని అలా చూస్తుంటే మురళి గుండె అంత కంతకు బరువు కాసాగింది. ఆ ఇంటి వంక చూస్తూ బరువుగా నిట్టూర్చి "ఏరా.. ఈ ఇల్లు కొత్తగా కట్టినట్లుంది" అన్నాడు.

"అవునురా... గట్టిగా ఏణ్ణర్థం కాలేదు. ముందు అక్కడో పాత ఇల్లు ఉండేది. దానిని కొని, పడ గొట్టి ఈ ఇంటిని కట్టాడు పరంధామయ్యగారు. మంచి ఇండిపెండెంట్ హౌస్" అన్నాడు సుబ్బారావు.

"ఇప్పుడున్న వాళ్లు అద్దెంత ఇస్తున్నారు?" మరో ప్రశ్నాస్త్రాన్ని సంధించాడు మురళి.

"ఎక్కువేం కాదు. ఎనిమిది వందలు."

"నాట్ ఎటాల్ బాడ్. ఇంకా మాట్లాడితే డెడ్ ఛీప్ అంటాను. దిక్కుమాలది ఆ మూలన నేను ఆరు వందలు ఇస్తున్నాను. బస్సులకి, రిక్షాలకి మరో రెండు వందలుపైనే తగలేస్తున్నాను. ఒరేయ్! మనం మరో వంద ఎక్కువిస్తే వీళ్లని ఖాళీ చేయించి మనకిస్తాడేమిరా ఆ పరంధామయ్యగారు?" అన్నాడు మురళి ఆశగా.

"అటువంటి పిచ్చి ఆశలు పెట్టుకోకు. పరంధామయ్యగారు చాలా పెద్ద మనిషి. డబ్బుకి కక్కుర్తి పడే ఘటం కాదు. అద్దెకున్న వాళ్లని సొంత వాళ్ల కింద చూసుకుంటాడు."

"ఒరేయ్... నువ్వు చెప్తున్న మాటలు వింటుంటే నాకు ఏడుపు వస్తోందిరా. పోనీ ఒక్కసారి పోయి ఆ పరంధామయ్యగారిని పలకరించి కాసేపు ఆ మాటా ఆ మాటా మాట్లాడి వద్దాం రారా... ఆయనతో పరిచయం అయినట్లూ ఉంటుంది" అన్నాడు మురళి - మనసులో పరంధామయ్య గారిని బోల్తా కొట్టించలేకపోతానా అని ఆలోచిస్తూ.

"అయ్యో రాత... నీకన్నీ నిరాశలే ఎదురవు తున్నాయిరా. ఆయన ఈ ఇంట్లో ఉండడు. వేరే ఇంట్లో ఉంటాడు. ఆ ఇంట్లో ఉంటూ ఈ ఇల్లు అద్దె కిచ్చుకున్నాడు" అన్నాడు సుబ్బారావు మురళి వంక జాలిగా చూస్తూ.

"ఏమిటీ... ఇంటి వాళ్లు ఈ ఇంట్లో ఉండరా! అవునవును. ఇది ఇండిపెండెంట్ ఇల్లని ఇందాక అన్నావు కదూ. అదృష్టం అంటే ఈ ఇంట్లో ఉన్న వాళ్లది అనాలిరా. ఎంత మంచి వాళ్లయినా, ఇంటి వాళ్లు పక్కనే ఉంటే ఎప్పుడో ఒకప్పుడు పేచీలు రాకపోవు. మగవాళ్లు సర్దుకుపోయినా, ఆడవాళ్ల మధ్య ఏవో కీచులాటలు వచ్చి తీరుతాయి. అటువంటిది ఇంటివాళ్లు ఉండరంటే సొంత ఇంటికంటే ఎక్కువగా అనుభవించవచ్చురా. ఏమి

అదృష్టంరా.... ఆ .... అన్నట్లు ఇంట్లో అద్దెకుంటోంది ఒకళ్లేనా, ఇంకెవరైనా ఉన్నారా?''

"ఒకళ్లేరా.... ఇల్లంతా ఒకటే భాగం.''

"ఇంక చెప్పకురా బాబూ.... నేను తట్టుకోలేక పోతున్నాను. నిష్కారణంగా ఈ ఇంటి సంగతి చెప్పి నా మనసంతా పాడు చేశావు కదురా!'' అన్నాడు మురళి దీనంగా.

"ఒరేయ్... మీ ఇంటికంటే అధ్వాన్నంగా ఉన్న ఇళ్లతో మీ ఇంటిని పోల్చుకో. అప్పుడు అదే బ్రహ్మాండంగా ఉన్నట్లనిపిస్తుంది'' అన్నాడు సుబ్బారావు నచ్చచెప్ప ప్రయత్నిస్తూ.

"ఒరేయ్... నన్ను ఓదార్చడానికి ప్రయత్నించకురా. నా కన్ను ఈ ఇంటి మీద పడింది. ఎలాగైనా ఈ ఇంట్లో వాళ్లని లేవగొట్టి, నేను ప్రవేశిస్తాను చూడు'' అన్నాడు మురళి శపథం పడ్తున్న వాడిలా.

"ఎందుకురా... అందని పళ్లకు అర్రులు చాచి అనవసరంగా బాధపడ్తావు?'' అన్నాడు సుబ్బారావు అనునయంగా.

"అందవు అనుకునే వాటినే అందుకుంటాడు ఈ మురళి. చూస్తూండు... నెల తిరక్కుండానే ఈ ఇంట్లోకి మారుతాను చూడు'' అన్నాడు మురళి గంభీరంగా, ఏదో తీవ్రంగా ఆలోచిస్తున్నట్లు నిశితంగా చూస్తూ.

'శుభం... నువ్వు నా ఎదురింటికి వచ్చావంటే అంతకంటే నాకు సంతోషకరమైన దేముంటుందీ' అన్నాడు సుబ్బారావు.

"వస్తారా... చాలాసేపైంది. ఆలస్యంగా వెళ్తే మీ వదిన ఇంట్లోకి రానివ్వదు'' అంటూ నవ్వుతూ అడుగు ముందుకు వేశాడు మురళి.

"అబ్బ... భార్య అంటే ఎంత భయం!'' అంటూ మురళిని అనుసరించి అతన్ని సాగనంపి వచ్చాడు సుబ్బారావు.

* * *

ఇరవై రోజులు గడిచిపోయాయి.

ఆ రోజు సాయంత్రం సుబ్బారావు ఇంటికి రాగానే "ఏవండీ... చూశారూ... ఆ ఎదురింటి నర్సమ్మగారు వాళ్లు ఆదరాబాదరాగా ఈ రోజు ఇల్లు ఖాళీ చేసి వెళ్లిపోయారు'' అని వార్త చెప్పింది భార్యామణి.

సుబ్బారావు ఆశ్చర్యానికి అందులేదు. "ఏమిటీ... ఆయన కేమైనా సడన్‌గా బదిలీ అయిందా?'' అని అడిగాడు.

"లేదండీ.. ఆ ఇంట్లో నర్సమ్మగారికి దయ్యాలు కనిపిస్తున్నాయిట. ఆవిడ జడుసుకుని చీటికి మాటికి జ్వరాన పడుతోందిట. అందువల్ల అంత మంచి ఇంటినీ వదిలి వెళ్లిపోయారు'' అంది ఆమె.

"ఇన్నాళ్లూ లేని దయ్యాలు ఇప్పుడెక్కడి నుంచి వచ్చాయబ్బా! ఏమైనా మన మురళి సంకల్ప సిద్ధుడు. వాడు అనుకున్నట్లుగా నెల తిరక్కుండానే ఇల్లు ఖాళీ అయింది. ఇప్పుడే పోయి వాడి కీ శుభ వార్త చెప్పి వస్తాను. అక్కడిడి అలా పరంధామయ్య గారింటికి వాడిని తీసుకువెళ్లి ఇల్లు ఖాయం చేసుకుని వస్తా'' అన్నాడు సుబ్బారావు బట్టలు మార్చడం ఆపి.

ఆగండి. మీ మగాళ్ల తెలివి తేటలు ఇలానే ఉంటాయి. దయ్యాల కొంపనా వాళ్లకి అంట కట్టేది. తెలిసి మనకీ పాపం ఎందుకండీ! ఏమీ తెలియనట్లు ఊరుకోండి'' అందామె.

"నీ ముఖం... దయ్యాలు లేవు. భూతాలు లేవు. ఎవరో పని లేని వాళ్లు కల్పించి ఉంటారు. ఇంత మంచి ఇంటిని పోగొడ్తే వాడు నన్ను బ్రతికి నంత కాలమూ తిడ్తాడు''అన్నాడు సుబ్బారావు.

"చాల్లెండి సంబరం. ఆయనకి దయ్యాలంటే నమ్మకం లేకపోవచ్చు. రేపు ఆవిడకి ఏదైనా కనపించి జడుసుకుంటే మన ప్రాణానికి పడి ఏడవదూ!'' అంది ఆమె నచ్చచెప్తూ.

'సర్లే... బాగా ఆలోచించుకుని రేపు నిర్ణయిస్తా' అని బయటకు వెళ్లే ప్రయత్నం విరమించుకున్నాడు సుబ్బారావు.

తెల్లవారింది.

ఏడు గంటలు గట్టిగా అయిందో, లేదో సుబ్బారావు ఎదురింటి ముందు బండి ఆగింది. అందులో నుంచి ఎవరో ఆయన సామాను దింపిస్తున్నాడు. ఆయన్ని చూసేసరికి సుబ్బారావు భార్యకి మతి పోయినంత పనయింది. కంగారుగా ఇంట్లోకి వెళ్లి చేయి పుచ్చుకుని భర్తని బయటకు లాక్కొచ్చింది.

ఎదురింటి ముందు సామాను దింపిస్తున్న మనిషిని చూడగానే సుబ్బారావు నోరు తెరుచుకు పోయింది ఆశ్చర్యంతో. కొంచెం తెప్పరిల్లి "ఒరేయ్ మురళీ... ఓరి నీ ఇల్లు బంగారంగానూ... నువ్వే నట్రా ఈ ఇంట్లోకి వస్తోంది? నిన్ననే ఖాళీ అయింది. ఈ రోజు ప్రొద్దున్నే వచ్చి నీకు చెప్దామనుకున్నాను. ఇది ఖాళీ అయిందన్న విషయం నీకెలా తెలుసురా? పరంధామయ్యగారిని ఎప్పుడు కలుసుకున్నావు? ఎప్పుడు ఖాయం చేసుకున్నావు?'' అంటూ ప్రశ్నల పరంపరని వదిలాడు సుబ్బారావు.

"ఈ మురళి అంటే ఏమిటనుకున్నావు? ఆనాడే చెప్పానా.. నెల తిరక్కుండానే ఈ ఇంట్లోకి వస్తానని. వచ్చేశాను. ఇప్పు డేమంటావు?'' అన్నాడు మురళి విజయగర్వంతో.

"ఏమంటాను.... చాలా సంతోషమంటాను అది సరేకాని దీన్ని ఎలా సాధించావురా?'' అన్నాడు సుబ్బారావు కుతూహలంతో.

"అమ్మమ్మ.... అది చెప్తే ఎలా? అది ట్రేడ్ సీక్రేట్.. ఎవ్వరికీ చెప్పకూడదు''అన్నాడు మురళి కవ్విస్తూ.

"ఒరేయ్.... నా దగ్గరకూడా రహస్యమేనా?'' అన్నాడు సుబ్బారావు మూతిముడుచుకుని.

"చెప్తాలేరా... నీ క్కాకపోతే ఎవరికి చెప్తాను. ముందు సామానునీ, ఆ తర్వాత సంసారాన్నీ జేర్చి కాస్త స్థిమిత పడనీ'' అంటూ సుబ్బారావు భుజం తడ్తూ మాట దాటేశాడు మురళి.

* * *

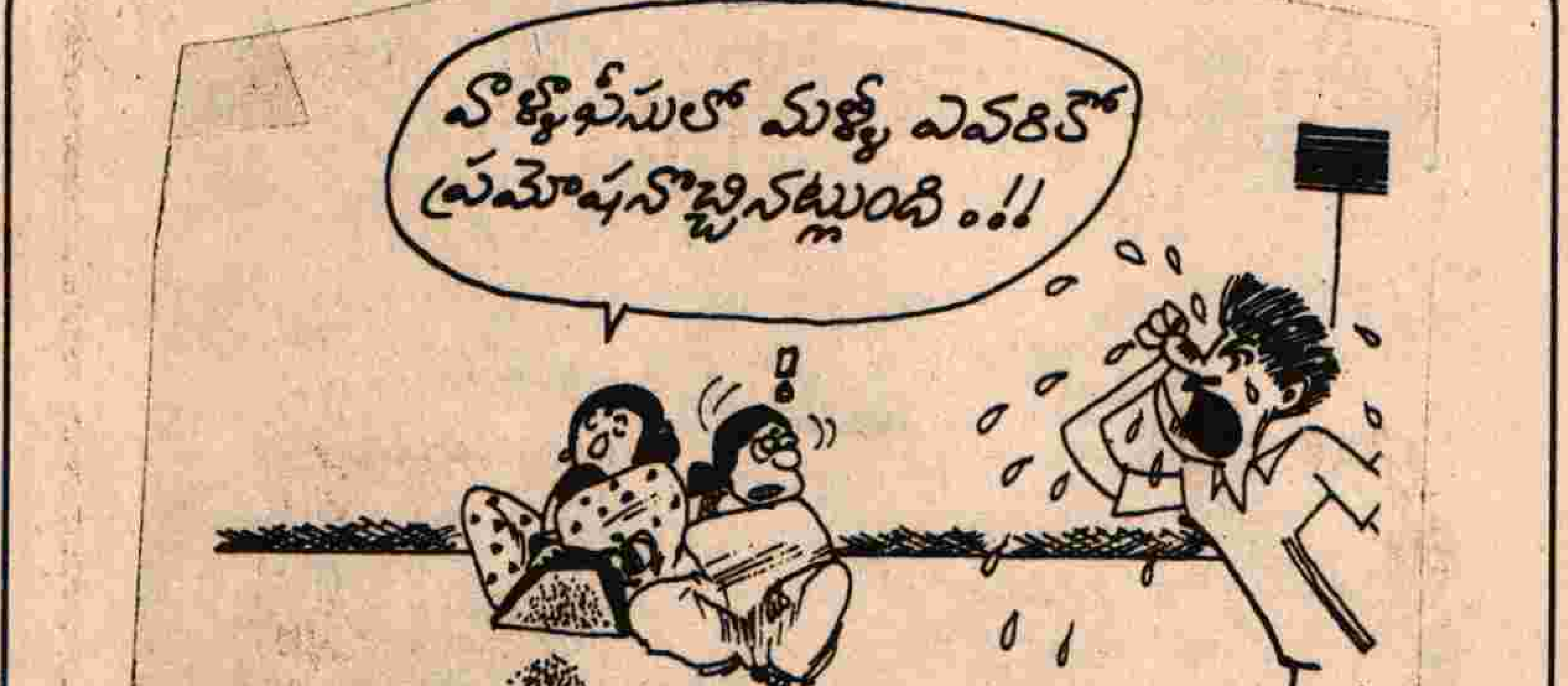

పదిహేను రోజులు గడిచాయి.

ఆ రోజు సాయంత్రం సుబ్బారావు ఇంటికి రాగానే భార్య అందుకుంది - "చూశారా... వద్దంటూనే ఉన్నానా! పాపం మురళిగారి భార్యకి దయ్యం పట్టింది" అంటూ.

"ఏమిటి నీ కేమైనా పిచ్చెక్కిందా?" అన్నాడు సుబ్బారావు తన చెవులను నమ్మలేక.

"నిజమేనండీ.. నేను చెప్తోంది. ఓసారి వెళ్ళి చూసిరండి" అంది ఆమె.

వెంటనే సుబ్బారావు మురళి ఇంటికి వెళ్ళాడు.

సుబ్బారావును చూస్తూనే మురళి బయటకు వచ్చాడు. అతని ముఖంలో కళ లేదు. పాలిపోయి ఉంది.

"ఏమిట్రా నేను విన్నది నిజమేనా?" అంటూ ఆత్రంగా అడిగాడు సుబ్బారావు.

మౌనంగా అతని భుజం మీద చేయి వేసి డాబామీది కెళ్ళాడు మురళి.

"ఇదంతా నా స్వయంకృతంరా... అనుభవింపక తప్పదు. అందుకే అన్నారు పెద్దలు-చెరపకురా చేడేవు అని" అంటూ దీనంగా మాట్లాడాడు. ఆ మాటలంటూంటే అతని కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగాయి.

"ఏమిట్రా నువ్వనేది... నా కసలు అర్థం కావడం లేదు. ఏమి జరిగిందో సరిగ్గా చెప్పు" అన్నాడు కంగారుగా సుబ్బారావు.

"చెప్తాను. నీ క్కాకపోతే ఎవరికి చెప్తాను. చేసిన పాపం చెప్తే కొంతయినా తగ్గుతుంది" అంటూ బరువుగా నిట్టూర్చాడు మురళి. "ఆ రోజున నీతో అన్నానా ఎలాగయినా నెల తిరక్కుండా ఈ ఇంట్లోకి వస్తానని. ఆ ఆలోచనే నా మనసులో గూడు కట్టుకుపోయింది. ఎలాగైనా నేను కోరుకున్నది సాధించా లనుకున్నాను. బాగా ఆలోచించి ఒక పథకం వేశాను. ఆ ఇల్లు దయ్యాల కొంప అనీ, అంతకు ముందు అక్కడ ఉండిన పాడుపడిన ఇంట్లో ఆత్మహత్య చేసుకున్నారనీ, వాళ్ళు దయ్యాలై ఆ ఇంట్లో తిరుగుతున్నారనీ ఒక ప్రచారం లేవదీసి ఇరుగుపొరుగు ఆడవాళ్ళ చెవిన పడేటట్లు చేశాను. ఇంకేముంది - ఆ వార్త హుటాహుటిన ఆ ఇంట్లో ఉన్నామె చెవులకి సోకింది. దాంతో అంతవరకూ లేనిది ఆమెకు చీటికి మాటికి దయ్యాలు కనిపిస్తుండడం, భయపడి జ్వరం వస్తుండడం పరిపాటి అయింది. ఈ బాధ పడలేక వాళ్ళు ఇల్లు ఖాళీచేసి వెళ్ళిపోయారు. అవన్నీ జాగ్రత్తగా గమనిస్తుండిన నేను సమయం చూసి పరంధామయ్యగారిని కలిసి ఇంటిని ఖాయం చేసుకుని వచ్చి చేరాను" అన్నాడు.

"మరి ఈ లేని దయ్యాలు మీ ఆవిడ కెలా కనిపించాయి?" అని ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు సుబ్బారావు.

'ఇరుగు పొరుగు అమ్మలక్కలు 'ఇదేమిటమ్మా... చూస్తూ.... దయ్యాల కొంపలోకి అడుగు పెట్టారు. పాతవాళ్లు ఉండలేకనా వెళ్ళిపోయింది. నెలతిరక్కుండా ఖాళీచేశారు' అంటూ బుగ్గలు నొక్కుకుంటూ దరువులు వేశారు. అంతే మా ఆవిడకీ దయ్యాలు కనిపించడం మొదలు పెట్టాయి' అన్నాడు మురళి తల చేత్తో పట్టుకుని

'అయ్యో కర్మ.... మరి నువ్వు ఈ ఇంట్లోకి వచ్చేముందు ఈవిషయం మీ ఆవిడకి చెప్పలేదూ?'

"లేదు... ఎలా చెప్తానురా-చేసింది తప్పుడు పని అయినప్పుడు. చెప్పడం అవసరమని కూడా అనిపించలేదు. దగ్గర స్నేహితుడివి నీకు మాత్రం చెప్పగలిగానా? మా ఆవిడ ఇంత మంచి ఇంటిని వాళ్ళు ఎందుకు ఖాళీ చేశారో ఆశ్చర్యపోతుంటే- మాట దాటేస్తూ వచ్చాను. కాని అమ్మలక్కల ద్వారా ఈ దయ్యాల గొడవ మా ఆవిడ చెవిన పడ్తుందని నాకు అనిపించలేదు. ఆ తర్వాత నిజం చెప్పినా ఆవిడ నమ్మడం లేదు. మంచి ఇల్లు వదులుకోవడం ఇష్టంలేక అబద్ధాలు కల్పించి చెప్తున్నా ననుకుంటోంది" అనాడు మురళి.

"అయ్యో... మరి ఇప్పటి పరిస్థితి ఏమిటి?" అన్నాడు సుబ్బారావు ఆత్రంగా.

"నిన్న రాత్రి బాగా ఝడుసుకుంది. అప్పటి నుంచీ ఇంచుమించు స్పృహలో లేదు. స్పృహవచ్చినా వెర్రి చూపులు చూస్తూ, పిచ్చి మాటలు మాట్లాడుతోంది. డాక్టరు చూసి 'ఇల్లు మారిస్తేనేకాని ఆమెకి నయం కా'దన్నాడు అన్నాడు మురళి దిగులుగా.

"అరే అందుకేనా...ఈరోజు నువ్వు ఆఫీసుకి రాంది. సరే ఇప్పుడేమిటి చేయడం?" అన్నాడు సుబ్బారావు ఆత్రంగా.

"ఏముందీ... ఈ ఇల్లు ఖాళీ చేస్తున్నాను. మళ్ళీ పాత ఇంటికే వెళ్తున్నాను. ఇందాక వెళ్ళి ఖాయం చేసుకొచ్చా" అన్నాడు మురళి.

"మరి ఇచ్చాడా?" అన్నాడు సుబ్బారావు ఆశ్చర్యంగా.

"అ...ఆ ఇల్లు ఇంకా ఖాళీగానే ఉంది. అంత దూరాన ఉన్న ఇంటికి కంగారుపడి అంత త్వరగా ఎవరు వస్తారు?" అన్నాడు మురళి.

"అది నీ అదృష్టమే ననుకోవాలి. ఎవరైనా వచ్చి ఉంటే ఇది ఖాళీ చేయలేక, కొత్తది దొరక్క బాధపడవలసి వచ్చేది. అది సరే! ఇంతకీ ఆ పాత ఇంటాయన ఏమైనా సణిగాడా! ఏమీపేచీ పెట్టకుండానే ఇచ్చాడా?" అన్నాడు సుబ్బారావు ఆశ్చర్యంతో

'సణుగుడూ లేదు, పేచీ లేదు. కాకపోతే ఓ వందరూపాయలు అద్దె ఎక్కువ చేశాడు. ఏం చేస్తాం. అవసరం మనది-తేలుకుట్టిన దొంగల్లే నోరెత్తకుండా ఒప్పుకొని అడ్వాన్స్ ఇచ్చి వచ్చాను' అన్నాడు మురళి తల దించుకొని.

సుబ్బారావు ఆశ్చర్యంతో కొయ్యబారిపోయాడు.

మురళి సామానుని బయటకు తెచ్చి బండి ఎక్కిస్తూంటే జాలిగా చూస్తుండిపోయాడు.